

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **P. K.**, zast. Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2016, č. j. 41670/16/5100-41458-711233, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2017, č. j. 57 Af 30/2016 - 49,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2017, č. j. 57 Af 30/2016 - 49, **se zrušuje**.

II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22. 9. 2016, č. j. 41670/16/5100-41458-711233, **se zrušuje**.

III. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 19. 7. 2016, č. j. 1398984/16/2301-52521-404947, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **24 456 Kč**, k rukám jeho zástupce Mgr. Jakuba Hajdučíka, advokáta se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí

žalovaného. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí – zajišťovací příkaz Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 19. 7. 2016, č. j. 1398984/16/2301-52521-404947 (dále také „rozhodnutí správce daně I. stupně“ či „příkaz“). Příkazem bylo stěžovateli uloženo, aby okamžikem jeho vydání zajistil úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2012 složením jistoty ve výši 528 923 Kč na depozitní účet správce daně.

[2] Předmětem sporu je jednak postup žalovaného, který stěžovatele neseznámil s důkazními prostředky opatřenými v odvolacím řízení, čímž dle žalobních námitek porušil § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), jednak i splnění podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu stanovených v § 167 daňového řádu.

[3] Dle krajského soudu není možné § 115 odst. 2 daňového řádu v odvolacím řízení proti zajišťovacímu příkazu vůbec aplikovat. Řízení o zajišťovacím příkazu je řízením předstižného charakteru, v němž zákonodárce klade značný důkaz na jeho rychlý a efektivní průběh, jak ostatně vyplývá z § 168 odst. 1 daňového řádu, podle něhož platí, že *pokud není vydáno rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu do 30 dnů ode dne, kdy bylo podáno, zajišťovací příkaz se stává neúčinným*. S ohledem na časově značně limitovaný úsek, po který může probíhat odvolací řízení, není dán pro využití shora uvedeného ustanovení prostor. Relativní časová náročnost, kterou v sobě povinnost odvolacího orgánu ze své podstaty nese (stanovení termínu pro seznámení se s podklady, poskytnutí přiměřené lhůty pro vyjádření a případné navržení dalšího dokazování), by mohla ohrozit samotný účel zajišťovacího řízení. Tím spíše však na druhou stranu platí, že při takto pevném časovém rámci odvolacího řízení a absenci možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí má daňový subjekt prostor polemizovat se závěry žalovaného v rámci soudního řízení, k čemuž ovšem v projednávané věci nedošlo.

[4] Stěžovatel se toliko omezil na konstatování nezákonnosti důkazů, aniž by se blíže vyjádřil k jejich obsahu. Nad rámec soud uvedl, že vzhledem k povaze důkazních prostředků hodnocených v odvolacím řízení žalovaným (notářský zápis sp. zn. NZ 89/2016 ze dne 15. 7. 2016, kupní smlouvy o prodeji automobilů společnosti PALETY PLZEŇ s.r.o., tj. právních jednání, jichž byl stěžovatel účastníkem a podepsal je) nemá námitka zkrácení procesního postavení v důsledku nedání možnosti se s nimi seznámit valného smyslu, neboť dané listiny zachycovaly projev vůle samotného stěžovatele a jejich obsah mu tedy musí být bezpečně znám i bez formálního seznámení.

[5] Doplnit v odvolacím řízení odůvodnění naplnění podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu je možné a žádoucí. Stalo-li se v projednávané věci zřízení svěřenského fondu zjistitelným právě až v rámci odvolacího řízení, neboť listina, jíž byl fond založen, byla zapsána do katastru nemovitostí, tj. do veřejného seznamu, až v srpnu 2016, byl žalovaný povinen i tuto skutečnost vzít v úvahu a vyhodnotit, nakolik ovlivňuje závěr o ohrožení dobytnosti budoucí daně.

[6] Ačkoliv žalovaný nereagoval na argumentaci, která mohla potenciálně oslabovat obavy o ohrožení dobytnosti budoucí daně (stěžovatel zpochybnil existenci majetkových převodů mezi jeho osobou a jím ovládanou obchodní korporací), odůvodnění napadeného rozhodnutí opřel o zcela konkrétní a zejména co do intenzity ohrožení dobytnosti budoucí daně výrazně silnější rozhodovací důvod (tj. zřízení svěřenského fondu), jenž byl založen

na zcela reálném a konkrétním jednání stěžovatele, kterým bez zřejmého důvodu docházelo k výraznému zmenšování jeho jmění, navíc v bezprostřední časové souvislosti s kroky správce daně směřujícími k zajištění v budoucnu stanovené daně. Z těchto důvodů tedy není na újmu kvalitě odůvodnění to, že námitka nebyla výslovně žalovaným vypořádána, a tudíž případná reakce na danou námitku není způsobilá nic změnit.

[7] Za situace, v níž jednatel společnosti, tj. osoba ze zákona mající v obchodní korporaci klíčové postavení (a to jak „dovnitř" korporace při obchodním vedení, tak „navenek" při jednání se třetími osobami), v rámci svědecké výpovědi uvede, že nemá povědomí o jakémkoliv obchodování se stěžovatelem, musí daná skutečnost bez dalšího založit vážné pochybnosti o pravdivosti jeho účetnictví, z něhož naopak realizace obchodních případů vyplývá. Jistě není běžná situace, kdy by si čelní představitel obchodní korporace vůbec nebyl vědom existence obchodního partnera, s nímž má docházet k obchodování v nezanedbatelném rozsahu. Pro účely řízení o zajišťovacím příkazu představují skutečnosti uvedené jednateli společností C.T.C. - CZECH TRADE CORP., s.r.o., a SUPPORT ENERGY, s.r.o., jasný a silný předpoklad budoucího stanovení daně, který správní orgány zcela konkrétně a správně identifikovaly.

[8] K naplnění předpokladu přiměřené pravděpodobnosti stanovení daně došlo i v případě obchodních případů týkajících se dodávek od H.P. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí uvedl zcela konkrétní okolnosti (jež ostatně cituje v podané žalobě sám stěžovatel) zpochybňující, že místem plnění byla Česká republika. Určení místa plnění má klíčový význam pro stanovení budoucí daně, neboť v případě, že by se stěžovateli nepodařilo v rámci řízení o doměření daně prokázat, že místo plnění bylo vskutku v tuzemsku, jak tvrdí, došlo by k doměření daně.

[9] Ohrožení dobytnosti budoucí daně bylo po právu spatřováno ve skutečnosti, že většina majetku stěžovatele je snadno a rychle převoditelná – ať už se jedná o peněžní prostředky na účtech v bankovních ústavech, tak o samotný majetek sloužící k podnikání. Potenciální riziko, že dojde k uskutečnění převodu majetku, bylo dáno zejména skutečností, že stěžovatel byl výlučným společníkem obchodní korporace PALETY PLZEŇ s. r. o. mající zcela totožný předmět činnosti jako stěžovatel, přičemž on sám v odvolání proti zajišťovacímu příkazu argumentoval tím, že tato společnost již podnikání s paletami realizuje. V období bezprostředně předcházejícímu vydání zajišťovacího příkazu navíc počal činit zcela konkrétní kroky, jimiž razantně zmenšil svůj majetek, když převedl čtyři bytové jednotky a shora zmíněný 100% podíl v obchodní korporaci, jíž realizoval svou podnikatelskou činnost, do svěřenského fondu, čímž znemožnil, aby dané majetkové hodnoty mohly sloužit k zajištění úhrady budoucí daně. V této souvislosti je třeba odmítnout námitku, že se převod do svěřenského fondu týkal výlučně jeho osobního majetku.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[11] Krajskému soudu vytýká, že nespojil řízení o žalobách proti zajišťovacím a exekučním příkazům do jediného řízení postupem dle § 39 s. ř. s., a v tomto důsledku nemohl posoudit všechny okolnosti v jejich souhrnu. Odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího

správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 1 Afs 4/2017 – 40, které v právní větě II. uvedlo: „[V] *případě soudního přezkumu více zajišťovacích příkazů či exekučních příkazů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. musí soud žaloby proti těmto příkazům projednat společně (§ 39 odst. 1. s. ř. s.), neboť jen posouzením kumulativního vlivu příkazů lze zaručit efektivní ochranu veřejných subjektivních práv daňového subjektu a posoudit případný likvidační efekt vyvolaný způsobem, jakým správce daně řízení proti daňovému subjektu vede.*“

[12] Nesprávné právní posouzení věci spatřuje v závěru krajského soudu, dle kterého se pro nedostatek času, resp. zákonem stanovenou třicetidenní lhůtu pro vyřízení odvolání, § 115 odst. 2 daňového řádu v odvolacím řízení proti zajišťovacímu příkazu neaplikuje. Odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 3. 2013, sp. zn. I. ÚS 1312/11, a ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 654/03, ve kterých ÚS konstatoval, že rozhodnutí soudu nesmí být pro účastníky překvapivé. Tyto závěry byly NSS převzaty i ve vztahu k řízení daňovému (viz rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2007, č. j. 8 Afs 59/2005 - 83).

[13] V daňovém právu slouží jako ochrana proti překvapivým rozhodnutím právě § 115 odst. 2 daňového řádu. Podle dosavadní judikatury soud za klíčové považuje, zda je daňovému subjektu v odvolacím řízení postup správního orgánu znám a zda má dostatečný prostor na něj reagovat.

[14] Krajský soud navíc opomněl § 34 daňového řádu, který žalovanému dovoluje překročit zákonem stanovenou třicetidenní lhůtu.

[15] Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že krajský soud neměl zákonnou povinnost žalobní řízení proti exekučním příkazům a žalobní řízení proti zajišťovacím příkazům spojit ke společnému projednání. Takovou povinnost nelze dovodit ani z judikatury. Ve věci sp. zn. 1 Afs 4/2017 soud nic v tomto smyslu neuvedl. Konstatoval pouze, že „[p]*okud by byly podány žaloby jednotlivě proti exekučním příkazům, bude povinností soudu tyto projednat společně (§ 39 odst. 1 s. ř. s.); obdobně bude muset krajský soud postupovat v případě žalob proti rozhodnutím o odvolání proti zajišťovacím příkazům*“.

[17] Ve stěžovatelově případě bylo vydáno 33 zajišťovacích příkazů, přičemž v jednotlivých odvoláních proti nim se argumentace lišila a bylo ji možné rozčlenit do základních 4 typů. Jakkoliv žalovaný rozhodl o odvoláních čtyřmi různými rozhodnutími, je z jejich obsahu zcela zřejmé, že při posuzování jednotlivých odvolání postupoval s vědomím existence všech zajišťovacích příkazů.

[18] Ačkoliv krajský soud žaloby nespojil ke společnému projednání (ostatně návrh na spojení stěžovatel sám neučinil), postupoval s vědomím existence dalších rozhodnutí (srov. str. 13 napadeného rozsudku).

[19] K vyloučení § 115 odst. 2 daňového řádu žalovaný uvedl, že zajišťovací příkaz je procesní rozhodnutí předběžné povahy. Není vydáván na základě dokazování. Správce daně vychází pouze ze skutečností, které jsou mu v daný okamžik známé a které zakládají podmínky pro jeho vydání. Jestliže před vydáním zajišťovacího příkazu není prováděno dokazování správcem daně, je z povahy věci vyloučeno, aby bylo dokazování ve smyslu § 115 odst. 1 daňového řádu prováděno při následném přezkumu odvolacím orgánem.

[20] V rámci odvolacího řízení žalovaný neprováděl žádné dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí, ani neměnil důvody svědčící odůvodněné obavě správce daně a nedospěl k odlišnému právnímu názoru. V odvolacím řízení odůvodněná obava správce daně nadále trvala. Nadto žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl další skutečnosti týkající se majetkových poměrů stěžovatele (prodej 3 motorových vozidel personálně propojené obchodní korporaci PALETY PLZEŇ s. r. o., zřízení svěřenského fondu, do kterého byly vyčleněny 4 bytové jednotky a obchodní podíl v uvedené korporaci), které nebyly uvedeny v zajišťovacích příkazech. Tyto se však staly zjistitelné až v odvolacím řízení a žalovaný je uvedl pouze v reakci na odvolací námitku, že nedochází ke zmenšování majetku. Tyto skutečnosti jsou navíc projevy vlastní vůle stěžovatele, které věcně žádným způsobem nerozporuje.

[21] Judikatura, na kterou stěžovatel odkazuje, na projednávanou věc nedopadá, neboť se netýká aplikace § 115 odst. 2 daňového řádu v odvolacím řízení proti zajišťovacímu příkazu.

[22] Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je zčásti důvodná.

[24] Předmětem sporu je zejména otázka, zda žalovaný při přezkumu zajišťovacích příkazů správce daně porušil § 115 odst. 2 daňového řádu. Zcela obdobnou právní věcí shodného žalobce (v projednávané věci v postavení stěžovatele) se NSS již zabýval v rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 4 Afs 156/2018 - 32, od jehož závěrů nemá nyní rozhodující senát žádný racionální důvod se odchýlit.

[25] Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí konstatoval, že smyslem § 115 odst. 2 daňového řádu je zamezit vydání tzv. překvapivého rozhodnutí. S žalovaným souhlasil v tom, že s ohledem na specifika zajišťovacího řízení, v němž je správce daně nucen vycházet z informací, které má v daný moment k dispozici, není před vydáním zajišťovacího příkazu prováděno dokazování správcem daně prvního stupně. Ostatně NSS se v rozsudku ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 - 48, vyslovil, že „[p]*ři vydávání zajišťovacího příkazu nebude na místě obšírně prokazovat otázky, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně, nikoliv s otázkou existence odůvodněné obavy ve smyslu shora cit. § 167 odst. 1 daňového řádu. Jinak by vskutku správce daně stanovoval daň dvakrát: jednou v zajišťovacím řízení, jednou v samotném řízení*“. Přisvědčil závěru krajského soudu, podle něhož se v případě vydávání zajišťovacího příkazu „[n]*ejedná o prokazování skutkového stavu, nýbrž o zjištění indicií, které důvodně nasvědčují závěru o předpokladu nedobytnosti či značných obtíží při vybírání daně*“.

[26] To, že před vydáním zajišťovacího příkazu není prováděno dokazování správcem daně, však neznamená, že je z povahy věci vyloučené, aby bylo prováděno dokazování při následném přezkumu odvolacím orgánem. Bude-li dokazování potřebné a nutné k vypořádání se s odvolacími námitkami daňového subjektu, nezbude odvolacímu správnímu orgánu než provést dokazování k potřebným otázkám řešeným v tomto řízení, tj. zda zde jsou skutečnosti odůvodňující s přiměřenou pravděpodobností závěr, že daň bude v budoucnu v určité výši stanovena a v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná, nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Ve vztahu k těmto otázkám totiž musí být zajišťovací příkaz, resp. rozhodnutí o odvolání proti němu, řádně a podrobně zdůvodněno, přičemž mohou nastat situace, kdy bez provedení dokazování nebude možné rozhodnutí odvolacího orgánu takto náležitě odůvodnit. To platí zejména v situaci, kdy odvolací orgán nově uplatní nové skutečnosti, které nebyly uvedeny v zajišťovacím příkazu a k nimž se tedy daňový subjekt nemohl dosud vyjádřit. Pro podrobné a časově náročné dokazování nicméně není v zajišťovacím řízení prostor (a není to ani smyslem a účelem tohoto řízení). K tomu slouží především řízení, jehož předmětem je stanovení daně.

[27] Podstatné pro posouzení zákonnosti zajišťovacího příkazu je nejen to, zda měl správce daně v době jeho vydání dostatečné důvody odůvodňující vydání příkazu, ale i to, zda tyto důvody trvaly i v době vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Je třeba mít stále na paměti, že „[z]*ajišťovací příkaz je sice rozhodnutí předběžného a dočasného charakteru, nepředstavuje však standardní prostředek správy daní, ale velice silný a účinný instrument správce daně k prakticky okamžitému zajištění daně, který mimořádně závažným způsobem postihuje ekonomickou sféru daňového subjektu, závažně zasahuje do jeho majetkových práv a může pro něj být za určitých podmínek likvidační. Z tohoto důvodu je třeba jej vnímat vskutku jako prostředek ultima ratio a měl by být využíván obezřetně a uváženě jako mimořádný nástroj v souladu se zásadou přiměřenosti a zdrženlivosti zakotvenou v § 5 odst. 3 daňového řádu, která správci daně ukládá při vyžadování plnění daňových povinností použít jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a ještě stále umožňují dosáhnout cíle správy daní. Lze jej tedy použít, např. je-li to nezbytné pro zabránění daňovým únikům, nikoli v případech, kdy lze úhradu daně zajistit jiným vhodným způsobem např. zástavním právem, bankovní zárukou, či ručením* ... “ (viz bod 29 rozsudku NSS ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 Afs 140/2017 - 54).

[28] Žalovaným uváděné skutečnosti týkající se majetkových poměrů stěžovatele (prodej 3 motorových vozidel personálně propojené obchodní korporaci PALETY PLZEŇ s. r. o., zřízení svěřenského fondu, do kterého byly vyčleněny 4 bytové jednotky a obchodní podíl v uvedené korporaci), představují listinné důkazy, které žalovaný zhodnotil a vycházel z nich při posouzení věci (vypořádání námitky stěžovatele, že nezmenšuje svůj majetek). Prováděl-li žalovaný ve věci dokazování, byl povinen postupovat mimo jiné podle § 115 odst. 2 daňového řádu.

[29] Úvaha žalovaného i krajského soudu, dle které byly všechny nově žalovaným zjištěné skutečnosti stěžovateli známy, protože se jednalo o úkony, které on sám učinil, není pro posouzení aplikace § 115 odst. 2 daňového řádu relevantní. Smyslem práva na seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim není pouze povědomí daňového subjektu o všech skutečnostech rozhodných pro posouzení věci. Podstatné je, aby daňový subjekt věděl, které důkazy v jeho věci správní orgán hodlá použít, a aby měl v rámci vyjádření možnost předestřít správnímu orgánu vlastní hodnocení těchto důkazů,

důkazy zpochybnit či navrhnout důkazy jiné. Pokud žalovaný i krajský soud stěžovateli toto právo upřeli, dopustili se závažné procesní vady a zásadně tím zpochybnili skutková zjištění, k nimž v odvolacím řízení žalovaný dospěl.

[30] Namítané vadě řízení před krajským soudem kasační soud nepřisvědčil. Naopak souhlasí s žalovaným, že z rozhodnutí ve věci sp. zn. 1 Afs 4/2017 povinnost krajského soudu spojit ke společnému projednání a rozhodnutí žaloby proti zajišťovacím příkazům a žaloby proti exekučním příkazům nevyplývá.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1, větou první, před středníkem s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu. S ohledem na to, že v posuzovaném případě byly již v řízení před krajským soudem dány důvody pro to, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno, nevrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného soudem v tomto rozhodnutí nemohl učinit nic jiného než rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[32] S ohledem na to, že lhůta pro vyřízení odvolání proti zajišťovacímu příkazu (§ 168 odst. 1 daňového řádu) je propadnou procesní lhůtou, která je vydáním odvolacího rozhodnutí zkonzumována a po skončení soudního přezkumu rozhodnutí o zajištění daně již znovu neběží, ani nepokračuje, soud kromě žalobou napadeného rozhodnutí zrušil i rozhodnutí správce daně I. stupně [(zajišťovací příkaz); viz rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015 - 66].

[33] O věci rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 2, věty první, s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[34] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[35] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci. Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, neboť rozsudek krajského soudu i napadené rozhodnutí žalovaného byly zrušeny, a proto mu Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému.

[36] Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 8 000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč). Zástupce stěžovatele v řízení o žalobě před krajským soudem učinil celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“)], písemné

podání ve věci samé (žaloba) a účast na ústním jednání před krajským soudem v délce 55 minut [§ 11 odst. 1 písm. d) a g) AT].

[37] V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil tentýž zástupce jeden úkon právní služby, písemné podání ve věci samé – kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) AT]. Soud nepřiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení za převzetí a přípravu věci pro účely kasačního řízení, protože v řízení před krajským soudem vystupoval stejný zástupce jako v řízení před Nejvyšším správním soudem a náhrada nákladů řízení za přípravu a převzetí věci byla stěžovateli již přiznána v řízení před krajským soudem. Za každý úkon právní služby náleží zástupci mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) AT, ve spojení s § 7 bodem 5 AT], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT. Za jeden úkon právní služby proto náleží 3 400 Kč. Celkem tedy náklady právního zastoupení za čtyři úkony právní služby činí 13 600 Kč. Zástupce stěžovatele doložil osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). K nákladům řízení o žalobě a o kasační stížnosti se tedy přičítá DPH ve výši 2 856 Kč. Celková částka za řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem činí 24 456 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu